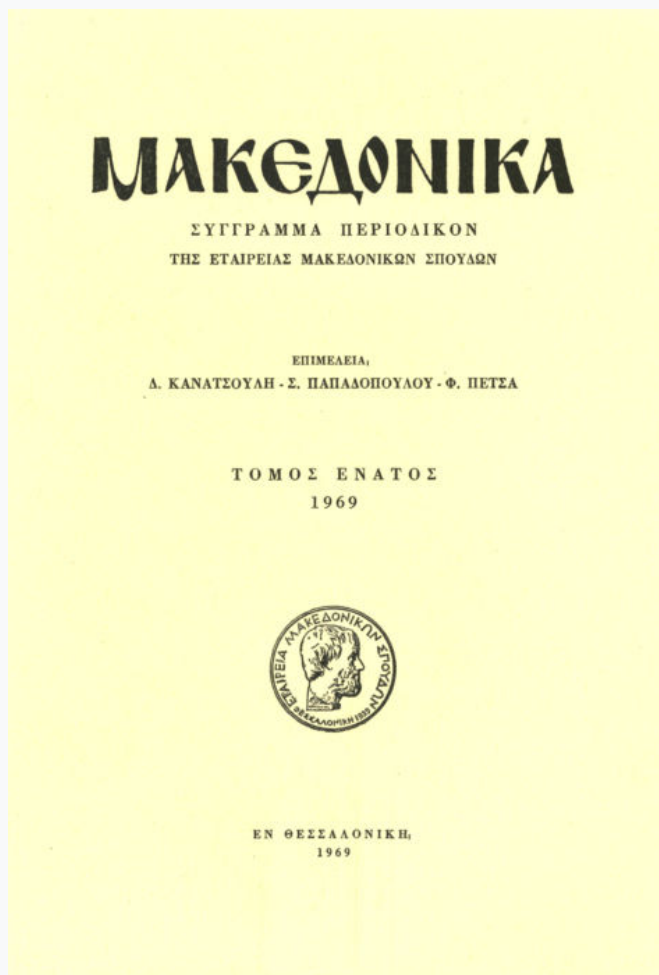

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Εμμ. Ι. Μικρογιαννάκη, Αι μεταξύ Αλεξάνδρου Γ' και Δαρείου Γ' διπλωματικοί επαφαί

Βασίλειος Λαούρδας

doi: [10.12681/makedonika.1067](https://doi.org/10.12681/makedonika.1067)

Copyright © 2015, Βασίλειος Λαούρδας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Λαούρδας Β. (1969). Εμμ. Ι. Μικρογιαννάκη, Αι μεταξύ Αλεξάνδρου Γ' και Δαρείου Γ' διπλωματικοί επαφαί. *Μακεδονικά*, 9, 375–377. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1067>

θεί ἄφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἀποφύγῃ σύγχυσιν μεταξύ τῆς γλώσσης τοῦ Πλουτάρχου καὶ τῆς γλώσσης τῶν συγγραφέων τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς καὶ ἄφ' ἑτέρου νὰ ἀποκαθιστᾷ τὸ κείμενον εἰς περιπτώσεις ὅπου ἡ παράδοσις του καθιετᾷ ἀπαραιτήτων τὴν ἐπέμβασιν τοῦ φιλολόγου. Ἐξ ἄλλου ἰδιαίτερος δέον νὰ ἐξαρθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Hamilton πλήρης γνῶσις τῆς βιβλιογραφίας περὶ τοῦ 'Αλεξάνδρου. Χρόνος καὶ κόπος πολλὺς ἐχρειάσθη διὰ νὰ συγκεντρωθῇ τὸ τεράστιον ὕλικόν, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ μὲ παραδειγματικὴν εὐσυνειδησίαν ὁ συγγραφεὺς.

Ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων, τὰ ὁποῖα τίθενται ὑπὸ τοῦ βί ο υ καὶ συζητοῦνται ὑπὸ τοῦ κ. Hamilton, ἐπιθυμῶ νὰ ἐξάρω τὰ ἀκόλουθα, τὰ ὁποῖα νομίζω ὅτι εἶναι τὰ πλέον ἀξιόλογα: 1. Ἡ γέννησις τοῦ 'Αλεξάνδρου, ἣτις ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ὡς γενομένη τὸν Ἰούλιον τοῦ 356, εἶναι ὀρθότερα τῆς τοῦ 'Αριστοβούλου, ὅστις ἀναφέρει τὸν 'Οκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους. 2. Ἡ ὀνομασία «Βουκεφάλας» τοῦ ἵππου τοῦ 'Αλεξάνδρου προέργεται ἀπὸ σφραγίδα ἐπὶ τοῦ ἵππου παριστάνουσιν κεφαλὴν βοῦς. 3. Ἡ πρόσκλησις τοῦ 'Αριστοτέλους εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φιλίππου ὤφειλετο εἰς πολιτικούς κυρίως λόγους, ἥτοι εἰς τὴν συμμαχίαν τὴν ὁποίαν οὐνῆσεν ὁ Φίλιππος μὲ τὸν συγγενὴ τοῦ 'Αριστοτέλους Ἑρμεῖαν τὸν Ἀταρνεά. 4. Ἐπὶ τοῦ σημαντικοῦ θέματος τῶν ἀποδιδόμενων εἰς τὸν 'Αριστοτέλην ἔργων Π ε ρ ρ ῖ β α ο ι λ ε ῖ α ς καὶ Ὑ π ε ρ ἄ π ο ῖ κ ω ν καὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου, ὁ κ. Hamilton περιορίζεται νὰ θέσῃ τὸ πρόβλημα καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὰς ἐπ' αὐτοῦ διαφόρους ἄκρως ἀποκλινούσας μεταξὺ τῶν ἀπόψεων. 5. Ὁ ἀποδιδόμενος εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν χρησμός περὶ 'Αλεξάνδρου εἶναι μεταγενεστέρα ἐπιπόνησις. 6. Οἱ ὅροι ἐ τ α ῖ ρ ο ι καὶ φ ῖ λ ο ι χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἄνευ διακρίσεως τῆς σημασίας ἐκάστου. 7. Ἀσφαλῶς ἀνακριβὴς εἶναι ἡ πληροφορία ὅτι ὁ 'Αλεξάνδρος ἀναχωρῶν διὰ τὴν Ἀσίαν διένειμεν ὅλην τὴν ἐν Μακεδονίᾳ κτηματικὴν περιουσίαν του. 8. Περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Γορδίου δεσμοῦ ὁ κ. Hamilton ἀκολουθεῖ τὸν Pearson, ὁ ὁποῖος λόγῳ τῶν διαφορετικῶν παραδόσεων περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν διαφορετικῶν ἐρμηνειῶν ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἱστορικῶν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τίποτε τὸ θετικὸν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτοῦ. 9. Ἡ χήρα τοῦ Μένονος, θυγάτηρ τοῦ Ἀρταβάζου, δὲν ὀνομάζετο Βαρσίνη. Ἡ Βαρσίνη, ἡ ὁποία ἠμυλωτίσθη εἰς Δαμασκόν, ἦτο ἡ μεγαλύτερα κόρη τοῦ Δαρείου, τὴν ὁποίαν ὁ 'Αλεξάνδρος ἐνυμφεύθη εἰς Σοῦσα. 10. Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ 'Αλεξάνδρου ὡς Φαραῶ τῆς Αἰγύπτου ἐγένετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὰς 14 Νοεμβρίου 332. 11. Ὁρθῶς ὁ Tarn ἐξαπατήρησε ὡς ἄκρως συγκεχυμένην τὴν ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου περιγραφὴν τῆς μάχης εἰς τὰ Γανγάμηλα. 12. Ὁ ἐμπρησμός τῆς Περσεπόλεως ὀρθῶς χρονολογεῖται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Κουρτίου κατὰ τὸ τέλος τοῦ Μαΐου. 13. Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς π ρ ο σ κ υ ν ῆ σ ε ω ς, περὶ τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον τοῦ Πλουτάρχου εἶναι ἀσαφές, ὁ κ. Hamilton ἀκολουθεῖ κυρίως τὸν Baldson, ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι αὕτη ὥρισθη ὑπὸ τοῦ 'Αλεξάνδρου λόγῳ τῆς ἀνάγκης νὰ ἀποφευχθῇ διάκρισις μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν. 14. Δύο καὶ ὄχι τρεῖς πρέπει νὰ εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ Δαρείου σταλθεῖσαι πρεσβεῖαι εἰς τὸν 'Αλεξάνδρον.

Ἀνέφερα κατ' ἐκλογὴν τὰ ὡς ἄνω σημεία κυρίως, διὰ νὰ ἐξάρω τὴν καθαρὴν κρίσιν τοῦ κ. Hamilton καὶ τὴν ἀποκαλυπτομένην εἰς αὐτὰ προσπάθειάν του νὰ ἀποφύγῃ ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων ἐπὶ τῇ βάσει ὑποθέσεων. Ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡ ἐργασία του ἀποτελεῖ πολὺτιμον βοήθημα διὰ τὴν μελέτην καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Πλουτάρχου καὶ τὸν μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου συνδεομένων προβλημάτων.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΡΔΑΣ

Ἐμμ. Ι. Μικρογιαννάνκη, Αἱ μεταξύ 'Αλεξάνδρου Γ' καὶ Δαρείου Γ' διπλωματικά ἐπαφὰι, Ἀθήναι 1969, σελ. 119.

Τὸ πρόβλημα τῆς διπλωματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου καὶ τοῦ Δαρείου ἔχει ἀπασχολήσει πολλοὺς ἱστορικοὺς μέχρι τοῦδε, λόγῳ τῆς ἀσφαλείας τῶν εἰς αὐτὴν ἀναφερομένων πηγῶν, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας τὴν ὅποیان ἔχει αὕτη. Ὁ κ. Μικρογιαννάκης εἶχεν τὴν ὥραίαν ἔμπνευσιν νὰ ἀσχοληθῇ συστηματικῶς μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ καὶ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς πηγὰς καὶ ὁλόκληρον τὴν περὶ αὐτῶν βιβλιογραφίαν, νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἐκ νέου. Ἡ μέθοδος, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν, εἶναι ὑποδειγματική: εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐργασίας του παραθέτει εἰς πίνακες, χωρισμένους εἰς πέντε στήλας τὰς ὑπὸ τῶν πηγῶν παραδιδόμενας πληροφορίας, ἥτοι τὰ σχετικὰ χωρία ἐκ τοῦ 'Αρριανοῦ, τοῦ Διοδώρου, τοῦ Κουρτίου Ρούφου, τοῦ 'Ιουστίνου καὶ τοῦ Πλούταρχου. Τὴν ἀσάφειαν τῶν πηγῶν παρουσιάζουν ἐναργῶς οἱ πίνακες τοῦ κ. Μικρογιαννάκη: τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου ἀναφέρουν οἱ 'Αρριανός, Διόδωρος, Κούρτιος Ρούφος καὶ 'Ιουστίνος. Τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου, ἀπάντησιν εἰς τὸν Δαρεῖον, οἱ 'Αρριανός, Κούρτιος Ρούφος καὶ 'Ιουστίνος. Τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου οἱ τέσσαρες πρῶτοι συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι ἀναφέρουν ἐπίσης καὶ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν, ἥτοι τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου. Τρίτην ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου ἀναφέρουν οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ 'Αρριανοῦ, οἱ ἴδιοι ἐπίσης, ἐξαιρέσει τοῦ 'Αρριανοῦ, ἀναφέρουν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἥτοι τὴν τρίτην ἐπιστολὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου. Οὕτως, ἐνῶ οἱ Κούρτιος Ρούφος καὶ 'Ιουστίνος ἀναφέρονται εἰς ἀνὰ τρεῖς ἐπιστολάς καὶ ὁ Διόδωρος ὁμοίως εἰς τρεῖς, παραλείπουν ὅμως τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου, ὁ 'Αρριανός ἀγνοεῖ τὴν τρίτην ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ 'Αλεξάνδρου, καὶ ὁ Πλούταρχος τὰς δύο πρῶτας ἀμφοτέρων. Τίθεται λοιπὸν πρόβλημα ἀσμφωνίας τῶν πηγῶν, τὸ ὅποion εἶναι δυνατόν νὰ λυθῇ μόνον διὰ τῆς οὐσχετίσεως τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, οὐσιαστικῶς δηλαδὴ τῶν διπλωματικῶν ἐπικοινωνιῶν δι' ἀντιπροσώπων, πρὸς τὰ συνδεόμενα μὲ αὐτὰς ἱστορικὰ γεγονότα. Πρόβλημα ἐπίσης ἀποτελεῖ καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, ἥτοι τῶν δι' αὐτῶν υποβαλλομένων προτάσεων τοῦ Δαρείου καὶ τῶν πρὸς τὰς προτάσεις αὐτὰς ἀπαντήσεων τοῦ 'Αλεξάνδρου. Ἐν τῇ συνόλῳ τὸν τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Μικρογιαννάκη ἐξεταζόμενον θέμα εἶναι: 1. Πόσαι πρεσβεῖαι ἐστάλθησαν ὑπὸ τοῦ Δαρείου πρὸς τὸν 'Αλέξανδρον, 2. πότε ἐγένετο ἡ ἀποστολὴ ἐκάστης ἐξ αὐτῶν, 3. τί ἐζήτηι δι' ἐκάστης ἐξ αὐτῶν ὁ Δαρεῖος καὶ 4. ποῖαι ἦσαν αἱ ἀπαντήσεις τοῦ 'Αλεξάνδρου.

Τὰ προβλήματα αὐτὰ ὁ κ. Μικρογιαννάκης τὰ συζητεῖ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐργασίας του, τὸ ὁποῖον ὑποδιαιρεῖ εἰς τρία τμήματα: I. Διὰ λόγους περὶ δικαίου ἢ ἀδίκου τῆς ἐκστρατείας (I. Μομφαί Δαρείου, 2. Τὸ κατὰ τὸν 'Αλέξανδρον δικαίον τῆς ἐκστρατείας), II. Διὰ λόγους περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ συνυπάρξεως (I. Συγκεκριμέναι προτάσεις τοῦ Δαρείου πρὸς σόναψιν φιλίας καὶ συμμαχίας, 2. Ἀπόρριψιν τῶν περσικῶν προτάσεων ὑπὸ τοῦ 'Αλεξάνδρου) καὶ III. Μέγας καὶ ὑποχρῶς βασιλεὺς (I. Βελτιωμέναι προτάσεις τοῦ Δαρείου, 2. Ἀπόρριψιν τῶν προτάσεων Διαμάχη περὶ τῆς τῶν ὀλων μοναρχίας: α. Ἡ γνωμάτευσις τοῦ Παρμενίωνος, β. ἡ ἀπάντησις τοῦ 'Αλεξάνδρου). Τὸ ἐκ τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς συμπεράσμα τοῦ κ. Μικρογιαννάκη εἶναι ὅτι ὁ διὰ πρέσβων καὶ ἐπιστολῶν διάλογος μεταξύ Δαρείου καὶ 'Αλεξάνδρου εἶχε τρία στάδια, ὑποστηρίζει δὲ τοῦτο ἐκ λόγων κυρίως οὐσιαστικῶν — ἐπὶ πλεόν δηλαδὴ τῆς ἐνισχυούσης τὴν ἄποψιν αὐτὴν μαρτυρίας τῶν Κουρτίου Ρούφου καὶ 'Ιουστίνου — ἥτοι ἐκ τοῦ ἀπιθάνου, ἥδη κατὰ τὴν δευτέραν πρεσβείαν νὰ ἐπρότεινεν ὁ Δαρεῖος τὴν εἰς τὸν 'Αλέξανδρον παραχώρησιν «τῆς ἐντὸς τοῦ Εὐφράτου χώρας».

Συζητήσις ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω πορίσματος τοῦ κ. Μικρογιαννάκη προϋποθέτει ἐκ νέου ἔρευναν ὁλοκληρώου τοῦ ζητήματος. Ἄλλωστε, ὅπως ὀρθότατα παρατηρεῖ ὁ ἴδιος, σημασίαν δὲν ἔχει τόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν πρεσβειῶν, ὅσον αἱ δι' αὐτῶν προβληθείσαι προτάσεις τοῦ Δαρείου καὶ αἱ ἐπὶ τῶν προτάσεων αὐτῶν ἀπαντήσεις τοῦ 'Αλεξάνδρου. Ἡ ἀνάλυσις καὶ τῶν προτάσεων καὶ τῶν ἀπαντήσεων (ἢ μᾶλλον τῆς ἀπαντήσεως, διότι ὁ 'Αλέξανδρος

διετήρησεν ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴν αὐτὴν θέσιν) ὑπὸ τοῦ κ. Μικρογιαννάκη γίνεται κατὰ τρόπον ὑποδειγματικόν, μὲ πλήρη κατανόησιν τῶν πηγῶν καὶ μὲ εὐρυτάτην γνώσιν τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας. Εἰς ἐπὶ μέρους ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν διαφοραίαι, ἐροτηματικά ἢ συμπληρώσεις. Τὸ πρόβλημα π.χ. τῶν πηγῶν, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν οἱ ἀναφέροντες τὰς ἐπιστολάς συγγραφεῖς θὰ ἔπρεπεν ἴσως νὰ τεθῇ ἐκ νέου, ὅπως ἐπίσης γενικώτερον καὶ τὸ πρόβλημα τῆς γνησιότητος τοῦ κειμένου τῶν ἀποδιδόμενων εἰς ἀμφοτέρους ἐπιστολῶν. 'Εξ ἄλλου ἐπὶ πλέον τῆς παραπομπῆς εἰς Φίλιππον 16 τοῦ Ἰσοκράτους, καλὸν θὰ ἦτο νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ χωρία 4 καὶ 5 (ἀπὸ Κνίδου μέχρι Σινώπης καὶ ἀπὸ Κιλικίας μέχρι Σινώπης). Ἀλλὰ βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἐπιστημονικὴ ἐργασία, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ προσδῇ, νὰ ἀφαιρῇ ἢ μὲ τὴν ὁποίαν νὰ διαφωνήσῃ. Ὁ κ. Μικρογιαννάκης καὶ τὰς πηγὰς γνωρίζει νὰ χρησιμοποιοῖ καὶ τὴν περὶ αὐτῶν βιβλιογραφίαν νὰ συμβουλευέται, καὶ μὲ εὐθυκρίσιν νὰ συζητῇ τὰ ἐκάστοτε τιθέμενα ζητήματα. 'Εν τῷ συνόλῳ τῆς ἔργασίας του — καὶ μάλιστα ἐπὶ τόσον πολυπλόκου θέματος — εἶναι ὑποδειγματικὴ καὶ ἀποτελεῖ σαφὲς δείγμα τῶν λαμπρῶν ἱκανότητων του.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΤΔΑΣ

Παναγιώτου Κ. Γυιόκα. 'Η συμμαχία τοῦ Φιλίππου Ε' μετὰ τοῦ Ἀννίβα κατὰ τῆς Ρώμης (διάλεξις), Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 61.

Πρόκειται περὶ ὁμιλίας, γενομένης τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1969 ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καὶ δημοσιευθεῖσης ἀργότερον μετὰ πολλῶν ὑποσημειώσεων εἰς τὰ Δημοσιεύματα τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν ('Εθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀρ. 28).

Εἶναι ἀξίεπαινος ἡ προσπάθεια τοῦ κ. Γυιόκα νὰ καταστήσῃ γνωστὰ φλέγοντα θέματα τῆς πατρίου ἡμῶν ἱστορίας εἰς εὐρύτερον κοινόν, περισσότερον δὲ ἐπαινετὴ, διότι διὰ τῆς διαλέξεως ταύτης ἠθέλησε νὰ ἐξάρῃ τοὺς ἀγῶνας τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Φιλίππων Ε' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπειλούμενης τότε ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

'Η ὁμιλία διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη: Εἰς τὸ α) γίνεται λόγος περὶ τῶν ἀτελευτήτων πολέμων τῶν ἐλληνικῶν πολιτειῶν μεταξὺ τῶν ἀπὸ τοῦ 224 π.Χ. μέχρι τῆς συνθήκης τῆς Ναυπάκτου (217) καὶ τῶν ἐπιμόνων προσπαθειῶν τοῦ Φιλίππου Ε' καὶ ἐν μέρει τοῦ προκατόχου του Ἀντιγόνου τοῦ Δώσανος ὑπὲρ εἰρηνεύσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ συνενώσεως αὐτῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Μακεδόνων πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐκ Δυσμῶν κινδύνου. β) Ὁ Φίλιππος διαπνεόμενος ὑπὸ τῆς πανελληνίου ιδέας καὶ ἔχων συμφώνους καὶ τὰς πλείστας τῶν ἐλληνικῶν πολιτειῶν ἐπιτυχάνει ἐν τέλει τὴν οὐγκλησιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν πόλεων καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῆς Ναυπάκτου, ἀποτυγχάνει ὁμως νὰ ἀποβιβάσῃ δυνάμεις εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀγωνιζομένου κατὰ τῶν Ρωμαίων Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Εἰς τὸ γ) μέρος ὁ σ. πραγματεύεται περὶ τῆς συμμαχίας Φιλίππου Ἀννίβα (215π.Χ.), συναφθείσης μετὰ τὴν νίκην τῶν Καρχηδονίων εἰς τὰς Κάνας, καὶ τῶν ἐπακολουθησάντων αὐτὴν γεγονότων καὶ τέλος εἰς τὸ δ) ἐπισημαίνει τὴν πολιτικὴν τοῦ Φιλίππου Ε' κατὰ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τοῦτον ὑπαίτιον τῆς ὑποδουλώσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ρωμαίους, διότι οὗτος δῆθεν διὰ τῆς συμμαχίας ταύτης ἐπροκάλεσε τὴν Ρώμην, ὥστε νὰ ἀναμειχθῇ εἰς τὰ ἐλληνικά πράγματα.

'Η ὅσις αὕτη τοῦ σ. εἶναι ὀρθὴ καὶ δικαιολογεῖται ἀπολύτως ἡ ὁρμὴ πολεμικῇ, τὴν ὅποιαν ἀσκέι κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων, τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν εἰσηκούσε τὰς συστάσεις τοῦ συνετοῦ Ἀράτου, ἀλλὰ παρεσύρθη ὑπὸ κακῶν συμβούλων καὶ τῆς ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς του, διὰ νὰ ἐμπλακῇ εἰς ἀκαιρον καὶ ὀλέθριον πόλεμον μὲ τὴν